

Вл. Бобошевски

Долу, кждето е най-тъмно

Една добре обмислена идея да се проникне долу — до нинитѣ на народа — и тамъ да се даде това, което читалището може да даде като училище на всички възрасти, на всички класи и съсловия, се прилага вече.

Врачанският окръженъ читалищенъ съюзъ, или по-прѣко, читалището „Развитие“, като централно огнище на просвѣтата въ окръга, организира **лелящи отреди** отъ лектори, които по покана, или безъ покана отъ читалища и читалищни дейци, посещаватъ селата и използватъ трибуната и публичната поука, четатъ лекции по всички въпроси, които прѣко или косвено засѣгатъ просвѣтата и възпитанието на масата.

Да се слѣзе отъ горе, кждето малко се вижда, долу, кждето толкова много нѣщо има да се види и да се работи надъ неразораната още нива на просвѣтата — това е една въпиюща потреба.

Читалищното дѣло не се побира въ тѣснитѣ рафтове на книги, които често потъватъ въ прахъ — не всѣкой чете — но и въ широкия му амвонъ на устна просвѣта, кждето има мѣсто и за литераторъ, и за лѣкаръ, и за юристъ, и за агрономъ, и за... всички, които иматъ и знанията и задълженията да бждатъ обществени учители. Нека го кажемъ веднага, че поканата на читалищнитѣ дейци отъ „Развитие“, която иначе се посрѣщаше съ достатъчно съмнение, даде неочакванъ резултатъ. Почти всички лектори, които сж се изредили на врачанската трибуна, съ готовност се съгласиха да взематъ участие въ просвѣтния походъ за селата. Образуваха се бригади отъ лектори, които да заематъ читалищнитѣ трибуни сега въ селата